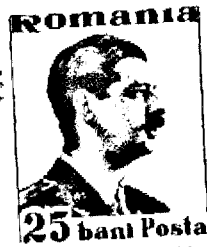

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Ani
Apare

I. No. 26
care Sămbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sămbătă,
29 Iunie 1940

Dobândirea de suflete e cel mai înalt serviciu

Creștinul printre slujbele lui are și dobândirea sufletelor pierdute și aducerea lor la Isus. Aceasta e serviciul cel mai mare ce-l putem face în viață.

Cine sunt cei pierduți? Ei sunt oamenii din lume cari nu s'au predat în mod personal și nu se încred în Isus, a căror viață nu s'a regenerat, nu s'aschimbat, a căror păcate n'au fost spălate în sângele lui Isus. Ei sunt părinții, frații, surorile, soțul, soția, copiii, rudele și prietenii noștri, dacă n'au simțit puterea transformatoare a lui Hristos. Ei sunt oamenii bogăți, cei săraci, muncitorii și savanții, sătenii și orășenii, stăpânii și servitorii, dacă nu și-au spălat haina în sângele Mielului. Ei sunt oameni albi, negrii, galbeni, etc., cei civilizați și cei sălbateci, băștinașul sau străinul, dacă nu au venit cu păcatele lor la crucea lui Isus.

Ce înseamnă un pierdut? Înseamnă o stare de completă despărțire de Dumnezeu, aflați legați și robiți în lanțurile păcatului, și sub osânda morții și a iadului. Un pierdut e unul condamnat de Dumnezeu, a cărui viață e pornită pe un drum rău și e sub influența celui rău. Un pierdut înseamnă un copil al iadului, care nu se poate bucura de viața viitoare de fericirea veșnică, de iubirea și părtășia Tatălui.

Pierzarea nu înseamnă numai pierderea veșniciei și grozăviile iadului. Ea e chiar și aici pe pământ. Priviți un bețivan și vă veți convinge. Viața lui e pierdută. Alcoolul a otrăvit totul din el. Corpul lui tremură, e fără putere, nu mai găsește bucurie în nimic, nervii îi sunt complet istoviți și ruinați. E pierdut. Uitați-vă la unul cu viața murdară, tăvălit în drojdia vieții și vedeți că e fără vlagă, plin de boli, complet

ruinat. E pierdut. Unui astfel de om îi poți spune, pierdut pe veci.

Cine sunt dobânditorii de suflete? Ei sunt oamenii cari s'au pocăit de păcatele lor, au căpătat credința în Domnul Isus, se încred în El, iar puterea sângelui i-a spălat de toate vinovățiile lor. Viața lor a fost transformată. Ei au trecut din moarte la viață. Au fost morți și au înviat, pierduți și au fost aflați. De pe drumurile păcatului au fost aduși în turma Păstorului cel bun. Ei au gustat dulceața adevăratei vieți. Ei știu de unde au venit și de aceia caută să-și scoată frații din starea cea rea. În lăuntru lor arde iubirea și dorul ca toți oamenii să vină la Dumnezeu. Ei au răspuns la chemarea Duhului cu: „noi suntem dobânditori de suflete pierdute”.

Ce alt serviciu mai mare îl poate face un om, ca aducerea unui suflet încărcat cu păcate și pierdut, la Isus? Acesta e serviciul cel mai mare, cel mai de salvare.

Ce bucurie pentru un credincios când vine înaintea Domnului cu un suflet câștigat. Bucurie pe pământ, bucurie și în cer. Când vom înțelege noi că acest serviciu nobil, de valoare e sarcina noastră a celor credincioși? Ingerii nu vor veni să predice Evanghelia. Mântuirea, fericirea și veșnicia aproapelui nostru, atârnă de noi. Și cum uităm noi aceasta! Dar cel ce nu face acest serviciu înalt, se răcește, pierde din bucuria lăuntrică, se încurcă în alte treburi și se cufundă încet în greutate.

Răsplata dobânditorului. procerocul Daniel în cap. 12:3 scrie că. cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac. În ziua judecării fiecare credincios va veni în fața Domnului cu ceace a făcut

aici, cu snopii adunați. Ps. 126 se încheia cu o prezicere foarte poetică. „Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii”, scrie psalmistul. Deci toate greutatețile din cale, toate lacrimile vărsate, vor fi uitate când își ia răsplata.

Ce bucurie! Să-ți vezi pe Ap. Pavel și ceilalți, pe Moody, pe Spurgeon, etc., cu zeci de mii de oameni după ei, venind la tronul Judecătorului. Cine va putea descrie bucuria ce o vor avea acești oameni? Dar răsplata dobânditorului nu va fi numai în cer. Ea e chiar și aici pe pământ. E de necesar starea lăuntrică a unui credincios, când știe că prin el un păcătos a venit la Tatăl și a fost mântuit prin jertfa de pe cruce. Aceasta poate fi cunoscută numai de cei ce au câștigat pe cineva la Isus.

Pe lângă acestea, mai câștigăm încă ceva. Aducând pe alții la Isus, venim și noi mai aproape. Atâta timp cât o biserică nu e evanghelică, cât nu e misionară, ea e rece și fără viață. Când însă lucrează pentru aducerea altora, ea se încălzește, se pune în mișcare, capătă noi forțe.

Dobânditori de suflete, nu vă opriți în loc, săriți în ajutorul fratelui, a prietenului vostru, nu-l lăsați pierdut. Isus așteaptă să-ți dea mântuirea. Aduceți pe mulți la El.

„Voi creștini lucrați cu râvnă
Tot înainte să zoriți,

Aduce-ți pe mulți la Isus

Atât timp cât mai trăiți”.

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
Srant responsabil N. Oncu

ANUL VIII. No. 26 Sâmbătă 29 Iunie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiteră banilor înainte.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Lae Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACTIA

Mulțumim din nou, tuturor celor ce ne-au înțeles și ne sprijinesc cu atâta căldură.

Mulțumim deasemeni celor cari caută prin scrisori să ne inspire, să ne încurajeze în lucrarea Farului.

• • •

Avem dorința să câștigăm noi abonamente. În acest scop, ne adresăm tuturor susținătorilor noștri și în special fraților predicatori și lucrători. Ii rugăm să **caute** ca fiecare familie să fie abonată la Far. Vom publica bisericile în cari fiecare familie are abonată revista. Sunt biserici mari cu membrii bogați și totuși au puține abonamente și sunt biserici mai mici cu membrii săraci cari au însă, **multe abonamente.**

• • •

Când vă rugați, nu uitați să ne pomeniți și pe noi în rugăciunile voastre. Avem nevoie de mai multă putere, de noi binecuvântări.

Ținem să facem o propunere fraților cari pot și dorește, să aboneze Farul pentru alte familii. Nu uitați că ați da puțință acestora să se bucure în fiecare săptămână.

Harmoniuri
bune și leftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

Keeskés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

FELUL DE VORBIRE AL PESCARULUI

„Câte suflete nemântuite robite de păcat așteptată vestea mare a eliberării și a mântuirii! Dar cine să le-o aducă? N'ai vrea ca tu să fii acela?”

La o școală din București s'a ținut un examen, pentru complectarea locurilor vacante care erau vreo patruzeci la număr. Mare mi-a a fost mirare când sau prezentat peste șase sute de candidați. Hristos ne chiamă la cea mai măreață, slujbă care a existat vreodată, oricâți s'ar prezenta niciodată, nu poate să se completeze toate locurile: pentru că împărăția lui este veșnică, și n'are margini. Condițiunea pe care ne-o dă este să ne lăsăm învățați de El. Pentru a îndeplini cu succes marea chemare de pescari de oameni trebuie să învățăm următoarele din viața Lui.

Înlătură din vorbirea sau din discuțiile tale spiritul de ceartă sau de muștrare: chiar atunci când nu este nicio nădejde ca ei să primească pe Mântuitorul lor. Domnul Isus nu vrea să vadă cum ucenicii Săi, Il predică cu forța. Ultima și prima forță trebuie să fie dragostea, tot ce trece peste ea este păcat. E adevărat că este mai ușor pentru firea omenească să-L predice cu alte puteri decât cu puterea dragostei.

Domnul Isus când a predicat mesajul mântuitor niciodată n'a întrebunțat cuvinte aspre. Astfel s'a purtat cu cei ce căutau să i se împotrivescă, ispitindu-L. Nouă, însă ne-a încredințat Evanghelia dragostei Lui. O veste bună n'o putem vesti cu rău, pentru că nu căutăm nici interesul și nici slava noastră. Aș vrea să uit dar nu pot pentru că mi-i groază și mă cuprind fiori. Mergeam la congres, vagonul răsuna de cântece de bucurii. Cineva nemai putând de curiozitate întrebă: „Cine-s aceștia?” Am auzit o discuție... ce fericit aș fi dacă n'aș fi auzit-o niciodată. Dumnezeu să aibă milă de acel suflet, să uite discuția. O discuție în forma de ceartă, muștrare, îl poate aduce pe cineva cu mult mai repede în iad. Să vorbești cu tot focul dragostei, ca și când ai vorbi cu un fiu de Dumnezeu. Aceasta putere se capătă pe genunchi de acela e așa rară azi. Ai avut cândva o neînțelegere, cineva te-a jignit, atunci ca să nu te lași mai pe jos îi vestești Evanghelia. În loc să vadă dragoste, bunătate umilintă pe Hristos, vede toate pe dos. Vede o Evangheliă a mâniei, a răzburărilor. De o astfel de Evangheliă fuge cel mai dornic de mântuire. Învăță dela Hristos, sau lasă-te învățat de El, ca dragostea de Dumnezeu și de oameni să fie fundamentul slujbei tale.

Înlătură din discuțiile tale toate vorbele de care nu depinde mântuirea. Aceste sunt vorbe de nimic, sau ciorovăieli care desbină oameni, adeseori cu privire la păreri omenești sau obiceiuri. Timpul este

scump. Ni se va cere socoteală nu numai pentru vorbele noastre dar și pentru timpul care ni s'a dat. Nu suntem chemați să judecăm sau să înjosim părerea pe care o are cineva. Să nu căutăm să fim biruitori peste vorbe. Noi știm că noi trebuie să vestim iar Hristos să biruiască.

Să ne uităm la Isus cât de scurt, cât de prescris era în vorbele Sale, dar uriașă puterea Sa. Lasă ca cei cu care vorbești mai mult să alerge după vieța ta duhovnicească decât săturat de o discuție lungă și obositoare să nu știe cum să scape mai repede. Nicodim încearcă discuția dar Domnul Isus îi spune: „Trebuie să te naști din nou”. El nu înțelege, i se repetă acelaș lucru. La urmă nu mai spune nici un cuvânt. Samariteanca încearcă discuții serioase dar Domnul Isus ca și în cazul lui Nicodim, *ține centrul discuției în inima ei.* Zadarnic ea încearcă cu patriarhi, cu obiceiurile țării l-a urmărit inima i se zdrobeste. Nu discuții despre teologie, istorie, Biblie. Existența lui Dumnezeu, tradiții, obiceiuri practice. Când vei veni la Domnul? Când Hristos va fi Domnul inimei tale? De patruzeci de ani păstorul cel bun te așteaptă în zadar. Acum nu cred să-i întorci spatele. Dacă vor fi spuse în puterea dragostei și nu te vei departa de inimă ci o vei călăuzi în fața lui Hristos, vei vedea că secerișul e copt, iar sângele Lui spală.

Înlătură din discuție o privire prea tristă și întunecată sau o privire prea veselă. Suntem oameni, avem și greutăți și fericiri. Dar nu trebuie să arătăm greutățile, nu trebuie să vorbim de ele păcătoșilor căci ele nu sunt vestea bună. Ele nu trebuie să ne stăpânească. O stare posomorâtă ne face respingători. Trebuie să privim cu liniște și seninătate tot ce ni se dă dela Tatăl nostru. Domnul Isus niciodată n'a fost posomorât când a vestit mesajul mântuirii. Vestea bună niciodată nu poate fi vestită de cineva trist mereu. Poți fi înaintea Tatălui trist până la moarte că lumea nu-L primește pe Hristos ca mântuitor, dar ca să-L vestești vei vedea ca El îți va da seninătate să fii natural.

Tot așa și veselia e stricăcioasă. Aici vei vedea desăvârșirea înțelepciunii divine. Slujba aceasta aduce prea multă fericire și bucurie totuși Domnul va avea griă ca să pună din când în când și mici greutăți. Astfel în marea slujbă vei fi ținut de puterea Duhului înstarea naturală. Totuși dacă Duhul Sfânt a luat în primire întreaga noastră ființă, atunci El ne poate folosi după nemăsurată înțelepciune așa cum nici nu ne gândim.

„Cu cât predarea noastră va fi mai mare, cu atât El ne va putea călăuzi și întrebunța mai minunat”.

Dar să nu uităm că în teorie nu există nici predare și nici sfințire. Aceste recolte sunt numai pe terenul practicei divine.

Evangelistul Filip

„Atunci Filip a luat cuvântul, a început dela scriptura aceasta și a propovăduit pe Isus”. Fapt. 8:35.

„Atunci Filip a luat cuvântul”. Ce frumoasă exemplul! Una din cele mai mari tragedii care sunt în biserică de astăzi, e faptul că gura credincioșilor e închisă. Noi luăm cuvântul și vorbim mult în interesele noastre, pentru traul nostru, pentru averea noastră, pentru onoarea noastră, dar, prea puțin luăm cuvântul ca să-L predicăm pe Isus.

Exemplul lui Filip e o dovadă de curaj. Să nu uităm că în timpul acestea era o adevărată vânătoare de creștini. Poate cu câteva zile înainte numai, Filip a fost martor la una sau mai multe crime împotriva creștinilor. Ștefan, unul din tovarășii lui, e omorât cu pietre. Filip l-a văzut, l-a auzit. Și cu toate acestea, el ia cuvântul și-L predică pe Isus.

Alții în locul lui ar fi spus: „Vremurile sunt atât de grele, furtuna e aproape, dușmanii sunt preluțideni, e destul o mică greșală și să plătești cu jertfa vieții credința în Isus. Pentru a spune altora despre Isus, trebuie vremuri bune, să fii iubit și stimat de toți”. El însă a luat cuvântul și a predicat. Și să ținem seamă tema predicii lui a fost Isus.

Evangelistul Filip n'a fost mare orator, nu catodru, nu stă la amvon. E alături de un om străin, necunoscut, într'un car mergând pe drum. Aici însă el își face datoria. Ceiace el a spus despre Isus au fost lucruri pe cari le-a auzit și le-a văzut. Și desigur nici nu putea fi o așă veste mai bună care să se poată lipi de inima negrului din Africa ca viața domnului Isus. Aceasta e mângâiere, e bucuria, lăria, încrederea, mântuirea tuturor. „Atunci Filip a luat cuvântul și a propovăduit pe Isus”.

Cine a fost Filip? El n'a fost unul din apostoli, ci doar un simplu, dar bun membru al primei biserici din Ierusalim. Și când apostolii au luat hotărârea să aleagă șapte oameni, cari să se ocupe cu afacerile temporare ale bisericii, Filip a fost unul din cei aleși. Lucrarea la care a fost chemat, nu era un loc de cinste, ci un serviciu umil, să servească meselor. Dar el pe lângă că și-a adus serviciul în locul umil, a mai fost și un om plin de Duhul Sfânt și un evangelist activ.

În Samaria, Filip a condus o mișcare creștină, încununată cu succes. Dumnezeu l-a întrebunțat, iar prin predicile lui, mari mulțimi au crezut în Isus.

El însă e unul din cei mai buni evangelisti în lucrarea personală. El a stat față în față cu fiecare om, căruia îi vorbea despre Isus. Cuvintele lui erau dela inimă ca să ajungă la inimă. A avut iscusința și îndrăzneală să se apropie de

oameni în mod individual. Aceasta e una din cele mai bune și mai binecuvântate căi de a aduce pe oameni la Isus.

Și acest fel de a predică îl putem face și noi fiecare. Nu toți din noi pot să-L predică pe Isus dela amvoane, dela catedre, la mulțimi. Cu toții însă putem fi martori ai lui Isus, putem spune în mod individual păcătoșilor. Acesta este unul din cele mai multe și mai sfinte privilegii date nouă. Fiecare mântuit a lui Isus să fie și un bun câștigător de suflete. Una din cele mai mari greșeli s'a strecurat în bisericile noastre, când credincioșii au lăsat toată sarcina mărturiei numai pe umerii păstorului, sau a câtorva lucrători credincioși. Acesta e un rău cum nu se poate mai mare. Mărturia despre Isus în mod individual e un privilegiu al fiecărui creștin.

Dar nu numai atât. Pe lângă privilegiu mai e o responsabilitate. Și aceasta pentru că noi putem să-L predicăm. Apostolul Pavel spune: „Vai mie dacă nu predic Evanghelia”. Aceste cuvinte trebuie spuse de fiecare credincios. „Orice mândiță care nu aduce roadă, se taie, și se aruncă în foc”, a spus Mântuitorul Isus.

Pentru că noi putem să-L mărturisim, noi trebuie s'o facem, aceasta a fost convingerea și a ap. Pavel. El a luat de bună porunca lui Isus: „Mergeți și predicați Evanghelia la orice făptură”.

Să ne gândim la câteva lucruri pentru cari Domnul Isus, a putut lucra cu Filip.

1. FILIP A FOST ASCULTĂTOR. El a deschis ușa inimii, a ascultat voia Domnului. Nu a pus nimic la îndoială. A ascultat și atunci când ascultarea putea să-l facă ridicol. Filip era în mistunea din Samaria, când a primit mesajul să meargă la o depărtare oarecare, să lase mulțimea de acolo, și să plece. Sigur când a spus aceasta credincioșilor de acolo, ei s'au mirat. Dar Filip a ascultat.

Nu întotdeauna putem pricepe planul lui Dumnezeu. De multe ori însă, un credincios ascultător e considerat că face acte de nebunie. Ap. Pavel a fost așa numit. Filip probabil că la fel. Sigur și de Iosua, mulți au râs de felul lui de a cuceri Ierihonul. Să te întorci roata în jurul orașului și să cânti din trîmbițe, nu e calea de a lua o cetate, și-ar fi spus unii. O nebunie pentru oameni. La urmă însă, Iosua intră învingător în Ierihon. „E mai bine să ascuți, decât să aduci jertfă”.

Asfel Filip a ieșit din Samaria și s'a îndreptat spre sud. Nu cunoștea bine scopul trimiterii lui, dar era sigur că Domnul nu-l trimite degeaba. Mulți ar vrea să facă multe, să aibă mari succese, dar nu vor să asculte și să plece.

După un drum destul de lung, Filip a ajuns pe dealul care coboară dela Ierusalim la Gaza. Un drum, natural, un loc, nu prea plăcut pentru ca să predică. Nici acum, Filip încă n'a înțeles cauza pentru care a fost adus aici. Mergând înainte ajunge un car, care se cunoștea că e a unui om însemnat. Și atunci Duhul îi șoptește: „Du-te și ajunge carul acesta!”

El nu pune la îndoială aceasta. El putea să creadă că e un glas străin. Omul era un străin, niciodată până atunci nu l-a mai văzut, și niciodată nu o să-l mai vadă. El e un om mare, cu influență politică destul de covârșitoare, era un înalt demnitar dela curtea Etiopiei. Biblia noastră e pentru cei săraci și umili, poate fi predicată pentru cei de jos, dar la cei mari e de negândit. Așa putea gândi și Filip. Dar Evanghelia noastră e numai pentru cei lăpădați, pentru cei mici? Nu. Ea e și pentru cel bogat și pentru cel sărac, pentru cel tare ca și pentru cel slab. Sufletul omului nu cunoaște holarele dintre oameni, nu știe de starca socială, ci lancezește după Dumnezeu.

A văzut oamenii multe la Ierusalim, dar el nu se mulțumea cu lucruri și cu forme goale. În jurul lui simțea o prezență nevăzută. Duhul Domnului îl conducea spre calea mântuirii. Și lucrul acesta îl face Duhul și cu noi. Pe căi necunoscute de noi, lucrează pentru binele nostru.

Ce răspuns a dat Filip la porunca Duhului? A ascultat. Nu s'a intimidat de poziție etiopianului. E mai ușor să predici celor mici decât să mărturisești unor mai mari. Dar mesajul nostru e pentru toți. Și noi cetim cuvintele frumoase „Filip a alergat”. Observați graba, entuziasmul său. A alergat. Ce frumoase sunt picioarele sfinților! După câți alergă ele! Noi adesea avem nevoie de amvoane, de oficialitate, etc. Și în toate acestea mergem atât de încet. Nu uita, „el a alergat”.

Filip a avut o ascultare entuziastă. Pentru Domnul el alergă. El e preocupat de cum să înceapă discuția. Nimic nu cere, un mai mare tact ca și dobândirea unui suflet la Isus. Când s'a apropiat îl vede celind. La început i s'a părut că aceasta îi va fi o piedică, că el poate citește vreun act diplomatice și va refuza o discuție. Dar Filip n'a ezitat. Se apropie și începe.

2. FILIP ȘTIE BIBLIA. Acum e lângă car, iar etiopianul citea cu glas tare. El aude. Ceace citea omul din car erau familiare lui. Inima îi tresăla de bucurie. Etiopianul cetia cel mai potrivit pasaj din Biblie; era capitoul 53 dela Isaia.

(Continuare în pag. 7-a)

FERICIREA

Ținta oricărei ființe e fericirea. Orice viețuitoare, o caută. O caută insectele, păsările, animalele sălbatice sau domestice, și cu atât mai mult o caută omul.

Fericirea pare să fie o iluzie, și dacă ar fi o realitate, atunci foarte cu greu de ajuns. Autorii de dicționare se izbesc de neputința de a o defini, propriu zis. Ea e reprezentată prin plăcere și mulțumire, bună stare și îmbelșugare. Fericirea e confort, e gratificațiune, e un deliciu a minții, o grație sau eleganță ce nu poate fi studiată. Dar toate aceste ce le spunem despre fericire nu sunt definiții; ei sunt doar descrieri, năzuind ca prin înțelegerea unui cuvânt ce ar putea și mai mult sau mai puțin, aproape de adevăr, să reprezinte un alt cuvânt.

În realitate ce e fericirea? Ea nu e plăcere, confort sau ceiace ar trece drept bună stare. Unii din cei mai fericiți au fost aproape părăsiți de oameni și nu aveau mai mult decât ce purtau pe corpul lor. Ca să pricepi ceiace e fericirea, trebuie s'o trăești.

Fericirea nu trebuie să fie confundată cu confortul material. Negreșit, nu poți să te lipsești de-a binele de el, afară doar de fanatici. E cu puțință însă, să ai tot ceiace poate fi cumpărat prin bani și totuși să fi un sălăt și un ruinat în spirit, și lipsit de ceiace te-ar apropia de fericire. Cu cât mai mult ne gândim la ea, cu atât mai mareș ne pare faptul, că bucuriile cele mai mari din experiențele noastre, nu se pot avea pe bani. Ele sunt ca și iubirea lui Dumnezeu, în afară de prețul banului și totuși cu puțință de a fi primite în mod gratuit, și chiar fără merite.

Istoria răsăritului ne povestește despre un prinț lănar, care era tot trist. Un mag al său îl sfătui să facă în fiecare zi, câte o faptă bună și va fi vesel. Prințul urmă sfatul magului său și deveni fericit. Aceasta ar putea fi o religie populară, dar ea nu e adevărată. Cineva ar putea să-și cheltuiască timpul tot în fapte de binefacere și pe urmă să se înapoieze acasă miserabil și josnic în duh. Fericirea e un dar care trebuie primit; poate e o atitudine a spiritului față de viață. E cu adevărat un dar.

Cele mai prețioase lucruri sunt daruri nemeritate. Nu noi creem viața noastră; aparte de voința și lucrarea noastră am fost născuți în lume; n'am făcut nicio alegere privitoare la părinții sau naționalitatea noastră, ori perioada timpului în care am apărut pe pământ. Viața e un dar.

Al doilea din cel mai mare dar în viață, eu cred, e lumina — acel minunat fel de mișcare ce face pământul atât de plăcut ochilor.

Cine ar putea descrie binecuvântările lumii. Priveliștea vizuală ar fi nefolositoare fără lumină.

Lumina din amurg, abia își reține căle-o rază peste piscurile munților și valurile oceanelor și ea aduce binecuvântările ei tainice și măstoase dimineață după dimineață. Totuși lumina e un dar al Domnului.

Al treilea din cele mai mari daruri oare nu ar fi iubirea? Cine-ar putea-o defini? E inutil să mergem până la dicționar; unele cuvinte sunt prea mari pentru a fi definite, și iubirea e unul din ele.

Vieța nu e o simplă afacere. Poți afla fericire în locurile cele mai surprinzătoare. Cred că am văzut-o în bordeiul săracului și sunt sigur că am observat-o în zimbetul unui muribund pe patul durerii. Poate psalmistul era mai aproape de adevăr ca și autorii de dicționare când zicea: „Fericit omul a cărui Dumnezeu e Domnul.” Nu este oare o legătură între fericire și credință?

Unde credința e puternică și liniștită, acolo e armonie; și armonia între Dumnezeu și sufletul omului explică fericirea.

O mulțime sunt una cu Cel Etern. Duhul lor e întors spre Domnul tot atât de natural, cum se întorc florile spre lumină, și ei sunt fericiți în zimbetul strălucirii Sale.

Vieța fericită nu e oare un privilegiu al tuturor acelor, cari cunosc pe Domnul, cari au văzut gloria lui Dumnezeu în fața lui Isus Hristos? Nu expertența murdară, sentimentală de care adesea sunt cuprinși oamenii religioși, ci a cunoașterea bucuria Domnului e fericire. Omul binecuvântat e omul fericit. Una din atracțiile primei biserici era bucuria de care erau stăpâniți și care era bucuria manifestă a învățăceilor. Fie că ei mergeau pe calea arenei la martiraj, fie că sufereau persecuții în închisori, sau îndurau disprețul amicilor lor, primii creștini primeau cu zâmbet disprețul vecinilor lor păgâni. Fericirea lor nu era legată de stăpâniri, de poziții sociale, de aur sau bunuri materiale. Rădăcinile fericirii lor erau mai adânci; puterea lor izvoarea din Domnul lor. Ei au învățat lectia crucii, că suferința naște cântecul duos și chiar mizeria poate să ducă la graiul muzicii. Luptătorul fericit din istoria sfântă nu era o închipuire, ci o persoană reală. Pelerinul cu cântarea pe buze nu era un mit, ci un om, a cărui spinare pe calea lungă, se încovoia sub greutatea sarcinei și-i încetinea pașii. Totuși fericirea inimii sale face ca buzele să cânte cântări melodioase, înțelese de el.

Ne-am gândit la aceasta? Exista un loc unde fericirea e eștină. Nu prin tărâni prin forță; ea ne este dată în dar de la acela a cărui mâini au fost străpunse, ni se oferă darul nespun de mare al fericirii, la toți aceia, cari o caută și o cer cu o inimă smerită și zdrobită.

Poate că noi să fi pierdut nota triumfătoare din cuvântul Evangheliei. Aceasta nu e legată atât de ceiace facem sau zicem, ci de ceiace suntem.

Nu trebuie micșorată însemnătatea mesajului, în ce privește răspândirea lui.

Frate, arată bucurie Domnului tău! Arată dovada mărturisitoare de ceiace Dumnezeu poate lucra într'o ființă slabă și într'o viață nedesăvârșită a unui om!

Vorbe cu tâlc

Un nume bun e mai de preț decât o avere.

Cine se stăpânește pe sine, a câștigat mai mult ca cel ce a cucerit o cetate.

Cel ce pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută.

Cine nu dă, nu merită să primească.

Cine muncește ziua, poate dormi noaptea.

Degeaba spui surdului de frumusețea melodiei.

Nu arăta orbului calea, ci du-l de mână.

Nu risipi ce ai adunat.

Munca înaltă, înfrumusețează și întărește.

Nu îmbrăca haine curate peste cele murdare.

Cel ce samănă cu lacrimi, adună cu bucurie snopi la seceriș.

Trândăvia e din iad, munca e din cer.

Nu cheltui pe ceiace nu ai nevoie.

Nu regreta ce ai făcut cu bucurie.

Mândria e prima treaptă a căderii.

Niciodată mama nu-și uită copilul.

Amintirile frumoase sunt adevărate mângâieri.

Păcătosului îi place la întunec, pentru că să nu i se vadă faptele.

Drumul gloriei trece printre spini, cohoară și urcă.

Sângele martirilor e sămânța creștinilor.

Din pomul tăiat cresc lăstari noi.

GRIJA LUI DUMNEZEU

„Ce este omul, ca să Te găndești la el, sau fiul omului ca să-l bagi în seamă?” Ps. 8:4.

Așa grăește David, când ca cioban de oi stătea pe câmp cu turma și se uita la cerul plin de stele, la luna ca un glob de aur ce lumina în noapte; jos pământul cu învelișul întunecului, în liniște se auzea doar murmurul pârâiașului din vale, și din când în când un sunet, o mișcare prin iarbă. „Ce frumoase sunt lucrările Tale, ce minunate sunt urmele mâinilor Tale. Ce mare ești Tu, Creatorul tuturor!” Și deodată ochii lui David se întore dela minunățiile naturii la ființa sa. Și vede pe sine o biată ființă slabă, nemernică, pierdută în universul mare. Dar simte că o mână ocrotitoare îl îngrijește. E Domnul.

Și atunci se întreabă întrebarea de mai sus. Nu merită omul — recunoaște David — dar e atât de bine îngrijit de El.

Grija lui Dumnezeu e un dar nemeritat, dar pe care El ni-l dă, cu speranța că, noi vom fi recunoscători și-L vom lăuda. De câte ori tot ce ai făcut tu, toată munca ta putea fi făcută în cenușă sau să se aleagă nimic de ea. „De n'ar zidi Domnul casa, în zadar se ostenește cei ce o zidesc” — era convingerea psalmistului. Apoi: „Dacă n'ar fi fost Domnul de partea noastră, am fi fost înghițiți, ne-ar fi înecat apele, ar fi trecut râurile peste noi, nu s'ar fi ales nimic din noi”. Da, tot ce suntem, tot ce avem e prin grija plină de dragoste a Domnului. Nimic bun în noi, nicio tărie în noi. Suntem atât de mici și nemernici, că nu putem graț. Tot ce ne credem e o simplă mândrie, fulgi aruncați în vânt, ușori și neînsemnați. Ce poate copilășul mic din leagăn, dacă n'ar fi mama să-l îngrijească. Tot ce primim dela El, e nu că avem vreun merit. Nu, absolut nimic. Ci primim ca să fim prin grija Sa ceva în lume.

Prin grija lui Dumnezeu avem cele necesare. În Ps. 104, omul Domnului scrie: „Îți deschizi mâna Ta și totul se satură. Îți ascunzi Tu fața, totul tremură”. În zadar am semăna noi, dacă El nu ar da ploaie și căldură. La ce s'ar alege încercările noastre dacă El ar fi împotriva? Tatăl nostru e atât de bun, că nu ne lasă în nevoi.

Grija Domnului e și pentru suflet. Ce e Betleemul? Ce e crucea dela Golgota? Ce sunt ranele lui Isus? Ce e sângele prin care se capătă iertarea de păcate? Ce sunt toate acestea dacă nu grija lui Dumnezeu, ca noi să ne mântuim? El iubeste sufletul meu și sufletul tău cu o dragoste nepătrunsă de mintea noastră. Și când păcatele ne-au tras sub pedepsa iadului, El a căutat să ne scape. Su-

fletul tău poate e și acum sub osânda morții, numele tău poate e și acum scris în iad, și El îngrijește să te scape. El ți-a trimis Biblia, cartea Lui. Îți grăește prin servii Săi. Îți șoptește prin natură, se uită la tine prin fiecare floare, prin fiecare fir de iarbă, prin apa limpede a izvorului, prin muntele împădurit, prin valea plină de livezi, prin cerul plin de stele. Te cheamă prin belșug, prin câștig și de multe ori te strigă prin nenorociri, prin necazuri și dureri, prin boale.

El, în grija Sa, vrea să vină la El și astfel să scapi de grozăvia iadului. E greu pentru El să te vadă, să te știe

pierdut pe veci. Ți-a pregătit cu atâta grijă o mântuire complectă și ușoară. Nu trebuie să faci nimic, decât să vini la El, ca fiul cel pierdut. Fii sigur, că întoarcerea ta va stârni mai mare bucurie în cer, ca în casa la care s'a întors fiul pierdut. Știu sigur că, tu știi aceasta. Știi că El se îngrijește de sufletul tău. Știi că în grija Sa pentru tine a lăsat pe Isus să moară pe cruce, între tâlhari. Deci vino acum la El. Crede în El, și după moarte vei vedea cu câtă grijă ți-a gătit El locul să petreci cu El, veșnicia întreagă.

de TICHIL

Inceputuri misionare

Apostolul baptist al Europei

Dela anul 1611 când s'a născut, credința baptistă a trecut prin valuri de negură și ceață și a rămas mică și prea puțin cunoscută. La 22 Aprilie 1834 se bolează un german, anume Oncken. Și poate nimeni nu s'ar fi gândit atunci la cece avea el să devină mai târziu. Imediat după bolez Oncken a început lucrul și prin el învățătura baptistă rămasă în umbră până atunci, a fost răspândită pretutindenea. El a fost recunoscut ca apostolul baptist al Europei.

Oncken s'a născut la 1800. A acceptat credința baptistă și s'a pocăit în anul 1830. Nu a fost bolezat însă, până în anul 1834, în timpul unei călătorii făcută în Anglia. După bolez Oncken a fost ordonat ca predicator. Astfel se întoarce în Germania cu dorul și dragostea de a lucra cu Evanghelia. Și în adevăr a lucrat. În lucru n'a cruțat nimic, nici oboseală, nici furtună, nici nimic. După 25 ani de misiune se găsesc în Germania 65 biserici, 75 de locuri unde se predică Evanghelia, 120 predicatori și 10.000 de membrii.

Dar lucrarea lui nu s'a mărginit numai la țara și la poporul său. S'a îngrijit ca vestea Evangheliei să fie dusă și în alte locuri. Astfel învățătura baptistă s'a răspândit spre nord, sud și răsărit. Tocmai pe atunci erau marile emigrări spre lumea nouă, spre America. Și prin emigranți, propovăduirea credinței a ajuns și s'a răspândit și în America de sud.

Oncken a fost un om care a lucrat cu multă râvnă și înțelepciune. Pretutindenea unde se lăcea vestea mântuirii și unde se formau biserici, Oncken mergea și le vizita. Pe lângă toate acestea el

avea metode bune de lucru. Chiar criticii săi i-au recunoscut spiritul metodic, care-l stăpânea.

Pentru orice lucrare, Oncken avea un plan, o cale pe care mergea. Nu se lăsa condus de valuri, ci mergea înainte, luptând împotriva valurilor și greutăților. Și întotdeauna succesul a fost al lui.

El a fost omul care a crezut și a lucrat. Într-o călătorie prin Anglia, a fost întrebat: „Câți baptiști sunt în Germania?” „Șapte” a răspuns Oncken. „Câți misionari aveți?” „Șapte” răspunde din nou. „Cum una ca asta?” se întrebă celalalt. „Uite cum”, îi explică Oncken: „La noi fiecare baptist e un misionar”. Iată crezul lui. Și nimic nu poate fi mai biblic decât aceasta.

După o activitate incununată cu succes, moare la anul 1883. Pe lângă marea operă, în răspândirea, în vizitarea și creșterea bisericilor baptiste, Oncken a mai înființat institutul de editură dela Kassel.

Prin munca depusă pe câmpul Evangheliei, Oncken a devenit apostolul baptist al Europei.

ABONAȚI,
CETIȚI ȘI
RĂSPÂNDIȚI

FARUL CREȘTIN!

TRONUL ȘI CRUCEA

Cartea Apocalipsului are multe lucruri greu de interpretat. Dar tabloul cu Mielul junghiat și cu tronul ceresc e plin de lumină. Pentru noi credincioșii, tronul lui Dumnezeu a devenit centrul universului. Când ne uităm la tronul Lui, inima ni se umple de bucurie și siguranță. Așa s'a întâmplat și cu apostolul Ioan. El se afla exilat pe o insulă. Și poate în inima lui s'a strecurat desnadejdea înfrângerii. Aceasta însă, n'a fost până la urmă. În viziune vede tronul lui Dumnezeu și speranțele și încrederea renasc. Puterea celui de pe tron e neînvingătoare.

Dar în mijlocul tronului e un Miel junghiat. Aceasta înseamnă că domnia și puterea sunt câștigate prin suferință. Toate încercările creștinoare au în ele suferință. Cu Hristos s'a întâmplat la fel. Ca să ajungă la tron drumul Lui a trebuit să treacă pe cruce.

Ce mângâiere pentru noi! Suferințele noastre sunt o dovadă că drumul duce la biruință. Și suferința înseamnă puterea ocrotitoare și păstrătoare a credinței și a iubirii. Nimic nu are o putere mai mare de convingere ca o credință care suferă și totuși rămâne credință. Aici e o parte din secretul puterii convingătoare a lui Isus. Mesajul Lui e învelit în credință și prin aceasta ne convinge. Când norii grei se apropiau de El și crucea îi umbrea, El spune Tală. Când răul era mai la culme, El strigă Tală. Legătura între Ei e neatinșată.

Puterea convingerii e în faptul că Isus a suferit și a rămas totuși credincios. Poate și noi de multe ori suntem încercați și loviți de multe greutăți, ne vom pierde credința? Când suferința ne împresoură uităm să fim ca Isus? De sub norul greu și întunecat, aruncați privirea spre cer și veți vedea pe tronul lui Dumnezeu Mielul junghiat. Ce pildă pentru noi! Prin cruce la coroană.

Adevărat e greu să fii încercat, să suferi. Ferice însă de cel ce rămâne credincios până la capăt. Va trece suferința, se vor împrăști norii, se vor vindeca rănilile și dela cruce ajungi la coroană. Așa a fost cu Isus; așa va fi și cu credincioșii Lui.

Apoi e greu iarăși, să suferi și să iubești. Să vezi ura și să răspunzi cu dragoste. Dar Isus a făcut aceasta. E pe cruce răstignit de oameni și se roagă pentru ei. Oamenii îi poartă ura cea mai mare și El îi iubește. Credincioșii Săi nu trebuie să facă la fel? Nu trebuie și ei să dea cu pânne în cine aruncă cu pietri? Să răsplătească bine pentru rău? E calea pe care a mers Isus, sunt urmele Lui și cei ce cred în El trebuie să-L urmeze. Chiar dacă drumul duce pe cruce, dar merge spre cer. Nu ne interesă-

ză locurile prin care trecem, ci locul unde mergem. Călătorului din tren nu-i pasă dacă afară e vânt sau ploaie, frig sau cald, câmpul e cu flori sau spini, plin de roadă sau ars de secetă; pe el îl interesează cum e acolo unde se duce. Și drumul nostru duce pe cruce spre cer. Prin cruce la coroană, prin suferință la biruință.

În cer, în mijloc e un tron și pe tron

un Miel junghiat. Drumul la tron a trecut pe cruce de pe Golgota. Așa e drumul fiecărui credincios.

Nu te oprii sau să te întorești înapoi din cauza crucii. Ea o realitate în viața fiecărui credincios al lui Isus. E drumul biruinței, drumul încoronării, drumul spre cer. Mergi înainte și vei ajunge la Dumnezeu.

COLTUȘUL FEMEII

„PE SĂRACI ÎI AVEȚI TOTDEAUNA CU VOI“ ISUS

Marcu 14:7.

Iubite surori

Am o deosebită bucurie a împărtăși cu Dvs. bucuriile care le avem între cei orfani cari sunt cu noi. Știm că cele mai multe din Dvs. sunteți mame cari simțiți cu copiii pe cari Dumnezeu vi i-a dăruit, și că în același timp compătimiți pe cei cari vă întind mâinile pentru un leu, o bucată de pâine sau o haină.

Domnul nostru Isus Hristos a fost cel mai milostiv om de pe pământ. El a dat din mila Sa tuturor păcătoșilor, săracilor, bolnavilor și tuturor nenorociților. El a fost un om al facerii de bine.

Din cuvintele Lui de mai sus „PE SĂRACI ÎI AVEȚI TOTDEAUNA CU VOI“, putem înțelege gândul Domnului cu privire la programul de lucru al urmașilor Săi. Ei au să vindece, să predice, să boteze. Dar ei mai au ceva de făcut: „SĂ FACĂ BINE SĂRACILOR“.

În zilele noastre ca și în toate timpurile, săracii și-au îndreptat privirile către femei. Acest fapt se datorește încrederii pe cari săracii au avut și au în bunătatea femeilor și fetelor. Noi ar trebui să fim foarte ferice că cei săraci au încredere în iubirea noastră și să fim gata întotdeauna ale arăta dragostea prin faptele noastre.

EI SUNT MEREU CU NOI. E adevărat că ei sunt cu noi. Dar nu toți. În țara noastră avem două mici orfelinate în Bana și Ardeal. Aici sunt aduși cu noi acei micuți pe cari Dumnezeu ni i-a dat în grija noastră.

Voi încerca să spun ceva despre acești copii.

Cei mai mulți dintre ei sunt copii orfani de ambii părinți. Când prima dată au fost aduși cu noi, ei erau triști, slabi, rău îmbrăcați, iar privirile lor căutau împrejur pe cineva care să-i iubească. Abia atunci am înțeles că ei au lipsă neîncetată de noi. În orfelinatul nostru sunt 4 fete și 7 băieți din diferite părți ale țării. Ei sunt frumoși, drăgălași și sănătoși. Au o minte ageră. Le place să pe-

treacă ore întregi în studiu biblic.

La rugăciunile lor amintesc cu multă căldură pe frații și surorile cari se ostenească pentru ei. Merg la școală și își dau silința să învețe. O soră seminaristă și-a consacrat viața pentru a trăi în slujba lor. Îi ajută la lecții, îi învață cântări pe două, trei voci. Când îi întrebăm ce vreți să fiți când veți fi mari, cei mai mulți spun „misionari!“ Este o feliță de 7 ani care a primit nașterea din nou. Ea e o binecuvântare pentru noi cei din jurul ei.

În ce privește AJUTOARELE din care ei trăiesc, cele mai multe curg din dragostea mamelor, din soc. fem. române. Surorile țes lână și la orfelinat se fac haine pentru ei; fac ciorapi de lână, trimit ștergare și alte daruri. Fetele creștine fac șorturi pentru fetițe și se bucură a face bucurie acelor fetițe a căror mame nu sunt cu ele.

În slujba lor sunt mulți și multe. Domnul nostru în rugăciune către Domnul este ca să fie înrolate toate surorile din țară pentru aceste sfinte scopuri.

Dacă fiecare soc. de femei ar ține numai un singur copil în orfelinat, dacă avem numai 500 de societăți, am avea 500 copii săraci. Încă nu lucrează toate surorile de accia orfelinatele sunt mici. Sperăm însă că Domnul va trezi duhurile miloase și își va face planul Său și în țara noastră cu cei săraci.

Gândurile noastre sunt frământate mult de un „DOR MARE“. Să avem o casă mai bună, mai frumoasă, mai mare în care săracii, orfanii să trăiască din mila Tatălui.

În toamna trecută la 15 Nov. 1939, s'au pus bazele unui fond de clădire. Cu ajutorul Tatălui orfanilor, în vara aceasta vom face al doilea pas. Se va cumpăra locul pentru zidire și ceva material.

Iar mai departe sperăm că Tatăl fiind la cârmă, va trimite ajutoare prin slu-

(Continuare în pag. 8-a)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

IN ZIUA DE 9 IUNIE a trecut la cele veșnice sora Natalia Morari în etate de 21 de ani din Curticiei. În urma sorei a rămas orfan copilășul de 4 ani. Serviciul înmormântării a fost condus de fr. Teodor Iov, Florea Ardelean și Ioan Andea. Corul condus de fr. Ciupuligă Moisa și fanfara de fr. Sârbu Sabiu au mângăiat întristata adunare. Domnul mângăie pe cei întristați.

BISERICA BAPTISTA DIN BUCUREȘTI, str. Apele Minerale a avut o nespūsă bucurie la 26 Mai a. c. cu ocazia unui botez cu 21 de suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Gr. Tăcălău și Ioan Mărian. Corul din loc a împodobit frumoasa serbare.

FR. NICOLAE ONCU a ținut la 19 Iunie a. c. cununia religioasă a fr. Nicolae Clop cu sora Agrița din Andrei Șaguna.

A DOUA ZI DE RUSALII, frații din comuna Gurba, jud. Arad au avut un frumos botez cu 17 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Oală Avram. Din cuvântul Domnului a vorbit și fr. Cornel Mara seminarist. Corul din loc a împodobit programul.

TINERETUL DIN BISERICA Curticiei a avut a doua zi de Rusalii o frumoasă serbare. Întreg programul care a durat toată ziua, a fost condus de fr. Cornel Păscu, păstorul bisericii. A fost foarte bogat cu poezii, soluri, duete, quartete și convorbiri. La împodobirea serbării a contribuit muzica și corul din loc, orchestra tineretului din Arad și corul fetelor din Arad-Șega. Au vorbit din cuvântul Domnului fr. Ilie Mărza din Deva, T. Neța, P. Brândăș și Ardelean Florea. Societatea femeilor a vândut lucrurile de mână, iar din suma adunată a trimis jumătatea la înzestrarea armatei, iar jumătatea orfelinatului.

IN BISERICA BETEL din Arad s'a ținut la 16 Iunie, seara, un serviciu special pentru chemarea tinerilor la Hristos. A cântat corul fetelor din Arad-Șega și orchestra tineretului din loc. Au luat parte tineri din toate bisericile din Arad. Din cuvântul Domnului au vorbit fr. I. Mărza și Alexa Popovici.

ANUNT

Surorile seminariste sunt rugate să facă un tablou cu numele, pronumele și adresa conducătoarelor societății femeilor din bisericile comunităților în care lucrează. Aceste tablouri vor fi înaintate la sora **Earl Truța, str. Berzei 29, București II.**

IN ZIUA DE 19 MAI s'a celebrat cununia religioasă a fr. Ion Stan cu sora Anghelina Stiefu din Căvâran. Actul religios l-au oficiat fr. Mihuiți din Caransebeș și fr. Savu Pătianu din Vișag. Corul din loc a intonat imnuri.

CONFERINȚA LA TIMIȘOARA, Bisericile din comunitatea bisericească bap-

tistă română din jud. Timiș, a avut conferința anuală în ziua de 17 Iunie a. c. Au luat parte delegați din toate bisericile. S'au luat mai multe hotărâri de interes bisericesc și pentru înaintarea lucrului Evangheliei. A fost ales președinte fr. Atanasie Păscu. La conferință a luat parte și fr. I. R. Socaciu, președinte uniunii.

EVANGHELISTUL FILIP

(Urmare din pag. (3-a))

Cuvintele la cari s'a oprit erau: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilile Lui suntem vindecați. A fost ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n'a deschis gura”. Și Filip s'a uitat și a văzut fața etiopianului luminată.

„Înțelegi ce citești?” întrebă servul Domnului pe cel din car. Și fața lui Filip scânteia de bucurie de dorința de a-i vorbi. Lucrul acesta l-a simțit famenul și îl invită pe evanghelist să se urce în car. Hristos întrebuințează oameni pentru mântuirea altor oameni. Și acestor servi ai Săi, le descopere calea de apropiere. Gândiți-vă la cuvintele strănului: „dacă nu mă va călduzi CINEVA”. Câți nu mor în păcate pentru că nu se găsește acel „CINEVA”. O soție trebuie să aibă un sol, o Evanghelie, un evanghelist.

3. Filip CUNOȘTEA PE DOMNUL SAU. Uitați-l pe Filip urcat în car, alătura de demnitarul Etiopiei. Împreună recitesc textul dela Isaia. „El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilile lui suntem vindecați”. Și etiopianul întreabă: „Rogu-te despre cine vorbește aici proorocul? Despre sine sau despre vreun altul? În alte cuvinte cine este Cel rănit pentru vindecarea noastră? Cine este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii? Cine este Cel ce poate lua păcatele noastre?”

Cine e acesta? Predicatorule, tu știi? Învățătorule în școala duminicală, tu știi? Membrule din biserică, tu știi? Tu care cauți salvarea altuia, știi aceasta? Voi părinți, cari aveți în mâna voastră conducerea și creșterea copiilor, știți aceasta? Când această întrebare fi se ridică fie, și ce să răspunzi? Cine e Cel ce poate să mântuiască? Și să răspunzi? Nu ca o teorie, nu numai ca învățătură, dar ca o

experiență?

Filip a știut. „Și a luat cuvântul, a început dela Scriptura aceasta, și i-a predicat pe Isus”. Voi nu ați vrea să usculți o predică de asta? Gândiți-vă cum alerga Filip prin Scripturi. „Despre cine vorbește aici proorocul?” întrebă famenul. „Despre Isus”, îi răspunde Filip. Și de aici toată viața lui Isus. Nașterea, lucrarea, minunile, învățătura, moartea și învierea, înălțarea și făgăduințele Sale.

Și în timp ce Filip vorbea, o lumină a străbătut prin întunerecul din inima etiopianului. Pâinea vieții era în gura sa, el era lângă izvorul cu apa vieții. Și istoria se termină cu frumoasele cuvinte: „...și famenul își vedea de drum, plin de bucurie”. Și prin sufletul câștigat de Filip a fost dusă Evanghelia în Africa.

Evanghelistul Filip prin lucrarea lui, a aprins o scânteie de lumină în Africa întunecată. Până acum, nimeni din acest continent n'a auzit despre Isus. Famenul a dus cu el vestea mântuirii. În cer e bucurie, îngerii cântă, că un suflet s'a întors la Dumnezeu.

Aș vrea frații mei, să nu credeți că aceasta a fost o simplă întâmplare. Nu, ci e mâna lui Dumnezeu. Famenul a fost la Ierusalim. Credincioșii de acolo nu l-au putut aduce la Dumnezeu. El se întorcea acum spre casă. Și Domnul lucrează acolo unde oamenii nu au lucrat. Mulți pleacă și din bisericile noastre așa cum ou venit. Și vor rămâne în păcatele lor, dacă nu se găsește un Filip, să-le arate calea.

tr. A. P.

Intrebări personale

1. De câte ori te rogi pe zi?
2. Au fost cazuri când și sigur că rugăciunea ta a fost ascultată?
3. Iubești rugăciunea secretă din cămăruța închisă?
4. Te rogi că ai nevoie, că simți o mângăiere sau numai de obicei?
5. Pentru ce te rogi mai mult? Pentru viața duhovnicească a ta și a fraților tăi sau pentru unele daruri pământești și vremelnice?

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Rugăciune

Doamne, Stăpânule veșnic. Noi crea-tura mâinilor Tale, chipul și asemănarea Ta, ridicăm rugăciunea noastră la tro-nul Tău de milă și de har. Aducem înaintea Ta cauza împărăției Tale, pe credincioșii Tăi. Uplete Tu inimile no-astre cu spirit misionar, cu dragoste de cei pierduți, dă-ne duh evanghelistic. Trezește Doamne poporul Tău din amor-țeala în care e. Fă-ne conștiinți de sta-rea aproapei noastre, deschide ochii no-ștrii să-l vedem pe cel pierdut în starea adevărată. Ca astfel Doamne să-i sărim în ajutor, să-i dăm Evanghelia Fiului Tău Isus, să-l aducem la crucea Golgo-tei.

Ne-ai mântuit Doamne ca prin noi să mântuiești pe alții. Iartă-ne că suntem atât de nepăsători față de lumea neîn-toarsă la tine. Iartă-ne că nu ascultăm de porunca Ta să mergem. Aprinde în inimile noastre focul dragostei și lasă ca ei să cuprindă întreaga noastră ființă. Aceasta ne va ajuta să venim mai aproa-pe de Tine și de cel nemântuit. Pentru numele Domnului Isus. Amin.

Chemarea lui Isus

Chemare la odihnă. Matei 11:28.

Chemare să scapi de greutate. Matei 11:28.

Chemare în starea în care te găsești. Matei 11:28, Luca 15:14—21.

Chemare la îndestulare, la belșug. Ioan 6:35.

Chemare la viața veșnică. Ioan 6:47; 10:10.

Chemare la o viață luminată. Ioan 8:12.

Chemare la adăparea sufletului. Ioan 7:37.

Chemare la înviere. Ioan 6:40; 11:25.

Chemarea la slobozenie. Ioan 8:32.

Chemarea la mântuire. Ioan 10:9.

Chemarea la părtășia cu El în veșnicie. Ioan 14:3, Apoc. 21:3; 22:3—4.

„14.000 de păcate!”

Un tată credincios vorbea odată cu un băiat al său, care avea aproape 14 ani, despre nevoia întoarcerii la Dumnezeu. Băiatul socotea că n'are nevoie să se întoarcă la Dumnezeu, deoarece — zicea el — fiind prea tânăr, nu făcuse cine știe ce păcate.

Atunci, tatăl l-a întrebat:

— N'ai avut azi niciun gând rău, un gând de ură, de nedreptate sau numai lipsit de iubire?

— „Ba da” — răspuse băiatul.

— „Poate că ai păcătuit azi și cu vor-ba în vreun fel” — urmă tatăl.

— „Da, am păcătuit” — spuse fiul.

— „Poate că ai făcut și o faptă reu astăzi” — zise tatăl.

— „Da, am făcut” — recunoscu băia-tul.

Cercetarea a mers apoi mai departe. Tatăl urmă:

— Poată că în fiecare zi faci un păcat cu gândul, unul cu vorba unul cu fapta.

Băiatul răspuse cu un surâs, ca și cum ar fi zis: „Dacă ar fi numai atâta!”

— „Bine” — zise tatăl. „Să le facem acum socoteala: dacă ar fi numai trei păcate pe zi, unul cu gândul, unul cu vor-ba și altul cu fapta, — câte ar fi într'un an?”

— Peste o mie.

— Bun! Numără acuma anii tăi și ve-zi câte sunt.

Să zicem că în cei dintâi ani ar fi mai puține; însă, în cel din urmă, hotărât că sunt mai multe. Să punem câte o mie pe an. Câte sunt în 14 ani?

— 14.000.

Tatăl a curmat vorbirea. Băiatul a ră-mas însă cu gândul la numărul păcăleor lui.

Peste noapte, tatăl a fost deșteptat din somn de către băiat, care i-a zis:

„Tată, te rog să te scoli și să te rogi împreună cu mine! Nu mai pot să rabd. Mă apasă 14.000 de păcate!”

Cititorule, îți cunoști și tu povara pă-cătelor? Ei bine, dacă crezi din toa-tă inima, ea a fost purtată de Domnul Isus pe cruce, ca să n'o mai por-ți tu pe cugetul tău.

Crezi? Te bucuri? Slăvești pe Isus că te-a mântuit?

Trandafirul și păianjenul

O familie elvețiană a fost lovită de o mare nenorocire: singura lor copilă a fost secerată de moarte în împrejurări foarte ciudate.

Fata s'a dus într-o zi în grădină, a rupt un trandafir frumos și, după ce a sor-bit cu nesațiu parfumul lui îmbătător, l-a prins în păr. După puțin timp, să îmbolnăvi: o durea capul rău, nu mai pu-tea dormi și în cele din urmă i se sdrun-cină și mintea. Doctorii, chemați, n'au putut să afle pricina îmbolnăvirii și, du-pă 2 săptămâni de dureri cumplite, fata a murit.

După ce a murit copilă, cineva a găsit, adânc înfipt în pielea capului ei, un mic păianjen otrăvitor, care era încă viu.

Acest păianjen fusese ascuns în peta-tele trandafirului și, după ce fata și-a agățat trandafirul în păr, el a ieșit de acolo și a mușcat-o cu mușcătura lui o-trăvitoare. Iată pricina morții acelei copilă.

Cititorule, păcatele, plăcerile și ademe-

nirile lumii sunt ca acel trandafir fru-mos, în care însă se așază păianjenul mor-ți (pedeapta).

Nu vrei tu să fii scăpat, primind pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău? Nu vrei tu apoi să-I dai Lui în stăpânir-vieața ta, părăsind lumea cu păcatele poftete și ademenirile ei?

MUNCA

Se sjarămă pământul sub săpile-ascuțite, și mânte vânoase de săpi parcă's tiple. Așa-s de înțeleștate în ritmica 'ncordate... l'e frunți și piepluri goule, curg râuri de

[suduare

Se sjarămă pământul... o, câtă sbuciumare Sub frunțile 'necate în râuri de suduare. Și câtă rugă 'n privirile — așintite

De par'că cer povește țărânei răscolite.

Pământul, et li-i cartea de 'ndemnuri și

[povăști,

Nădejdea și răbdarea din ei, prin et le

[nuia

De au rămas prin veacuri mereu ne-

[bobosii,

O brazdă-i dată gala... ei uită că's trudii

Și sapă înainte de-un gând călăuziți,

Că truzile 'ngropate, sunt sămburi sfinți

[de viață

ELENA FARAGO

„Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” ISUS

(Urmare din pag. 6-a)

gile Sale, ca să se termine lucrul înce-put cu El.

Invităm pe toate surorile din toate so-cietățile să ajute ca aceasta avere care e unica avere a creștinilor, să fie cât mai mare și bogată. Se cere o clădire cores-punzătoare cu multe camere, și un teren de lucrat pământul, unde copii să învețe gospodărie. Să se ocupe cu albine, flori, pomicultură, etc.

Să cerem surori în rugăciunile noastre dela Domnul aceste lucruri mari. Sun mulți prin bordeie sărace fără părinți cari așteaptă să fie aduși la noi. Veniți să-i adunăm și să împlinim ce ne a în-credințat Isus: „Să îngrijim de cei să-raci”.

Aceasta va fi un lucru plăcut Domnu-lui și oamenilor. Domnul să ne dea ha-rul Său să putem trăi împreună cu Dos-toarele pentru cauza Sa.

FIBIA POPOVICIU

Adm. orf. bapt. Simeria

Adresele celor două orfelinate baptiste române sunt:

1. Orfelinatul bapt. Prilipeți, jud. Cu-raș.

2. Orfelinatul bapt. Simeria, jud. Hune-docara.